

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **AGRO COMERCE s.r.o.**, IČO:01541994
sídlem Libušská 319/126, Praha 1

zastoupeného JUDr. Vratislavem Vlčkem, advokátem
sídlem Běluňská 258/68, Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, čj. 10769/16/5100-41453-711484

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 3. 2016, čj. 10769/16/5100-41453-711484, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Vratislava Vlčka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, čj. 10769/16/5100-41453-711484 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

exekuce vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 8 (dále též „**správce daně**“) ze dne 16. 7. 2015, čj. 5073463/15/2008-80541-108868 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správce daně zamítl návrh žalobce

na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), vedené proti daňovému dlužníkovi – obchodní korporaci Amita Solutions s.r.o., IČO: 03247210 (dále jen „**společnost AS**“). Majetkem dotčeným návrhem na vyloučení z daňové exekuce byl obsah zaplombovaného kontejneru č. TCLU8185763, výrobní číslo CIMC 20783011, tvořený movitými věcmi v něm přepravovanými (dále jen „**zboží v kontejneru**“).

2. Žalobce zároveň navrhl, aby soud přiznal jeho žalobě odkladný účinek. Soud usnesením ze dne 8. 6. 2016, čj. 10 Af 39/2016 - 32, odkladný účinek podané žalobě nepřiznal.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 15. 3. 2016, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stručně rekapituloval skutkový stav a předchozí průběh daňového řízení (str. 1 - 5 Napadeného rozhodnutí) a shrnul podstatu odvolacích námitek žalobce (str. 5 - 7 Napadeného rozhodnutí).
5. Následně žalovaný zpochybnil konstatování žalobce o tvrzeném zachování patnáctidenní lhůty ve smyslu § 179 odst. 4 daňového řádu k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce s tím, že žalobce nijak neprokázal, že skutečnost rozhodná pro počátek běhu opravdu nastala dne 20. 5. 2015, když přitom k soupisu věcí došlo již dne 23. 4. 2015. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za „*velmi problematické*“, protože žalobce excindační návrh podal dne 3. 6. 2015, tj. 14 dní poté, co žalobce údajně zjistil, že je daňová exekuce vedena proti jeho majetku.
6. Žalovaný dále oponoval žalobcovým odvolacím námitkám, týkajícím se hodnocení žalobcem předložených soukromých listin jako důkazů pro jeho tvrzení, že je vlastníkem zboží v kontejneru. Žalovaný rozhodně popřel, že by byly tyto žalobcem předložené listiny s to prokázat jím současně tvrzené skutečnosti, přičemž důkazní břemeno ohledně prokázání předmětných skutečností spočívalo dle žalovaného na žalobci v návaznosti na jeho povinnost tvrzení. Žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu, zejména pak na rozsudky ze dne 9. 10. 1999, sp. zn. 22 Cdo 617/99, ze dne 30. 5. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2727/99, ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 564/2005, ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 33 Odo 988/2004 a ze dne 20. 1. 2009, sp. zn. 23 Odo 1722/2006, uzavřel, že důkazní břemeno pravosti je na straně toho, kdo z listiny vyvozuje sobě příznivé následky. Žalobce se přitom v odvolání dovolával závěru, že listiny správcem daně zajištěné u zaměstnance přepravní společnosti dne 23. 4. 2015 byly padělané. K podpoře takového tvrzení žalobce však podle žalovaného chybí jakákoliv opora v důkazním materiálu, žalobce ani takto deklarovaný stav věci podle žalovaného ničím neosvědčil. Žalovaný naopak akcentoval jako relevantní správcem daně u zaměstnance přepravní společnosti zajištěné doklady, které byly dle jeho názoru v projednávané věci nadány „*presumpcí správnosti*“.
7. Podle žalovaného naopak žalobcem předložená dokumentace trpěla řadou nesrovnalostí a „nelogičností“, přičemž, že „*povaha a původ odvolatelem předložených listin je značně*

nejistý“. Žalovaný rozvedl, že návrh na zahájení řízení stejně jako odvolání postavil žalobce na domněnce, že se stal součástí podvodu. Za „*diskutabilní a postrádající právní a ekonomické opodstatnění*“ žalovaný označil skutečnost, že příkaz k převodu do zahraničí za účelem úhrady zboží v kontejneru byl žalobcem podán dne 2. 6. 2015, ačkoliv žalobce již o třináct dní dříve zjistil, že na zboží v kontejneru byla nařízena daňová exekuce. Žalovaný za nelogické považoval i to, že návrh na vyloučení zboží v kontejneru žalobce podal až dne 3. 6. 2015, tedy o den později, nežli za zboží v kontejneru zaplatil. Žalovaný rovněž rozporoval, že dle odst. 3 kupní smlouvy ze dne 1. 3. 2015 měla být platba za zboží v kontejneru provedena ve lhůtě 60 dnů ode dne odeslání tohoto zboží z Číny. Kupní cena tak podle smlouvy a žalobcem předloženého konosamentu byla splatná již dne 14. 5.

2015. Podle názoru žalovaného tak předložené dokumenty nesvědčily žalobcem podávanému závěru a na věci nemohlo ničeho změnit ani prohlášení dodavatelské čínské společnosti Yiwu Sunglory trading Co. LTD ze dne 16. 7. 2015. Žalovaný za nevěrohodnou považoval i skutečnost, že zaměstnanec přepravní společnosti SILBEC, s.r.o., pan P. K., byl přítomen soupisu daňovou exekucí postiženého majetku, a přesto byla informace o zajištění zboží v kontejneru žalobci podána až 27 dnů po pořízení tohoto soupisu. Žalobce se tak podle žalovaného „*aktivně a svědomitě*“ nezajímal o plnění povinností prodávajícího spočívající v dodání zboží v kontejneru.

8. Žalovaný se dále neztotožnil s námitkou, že žalobce prokázal úhradu za zboží v kontejneru v souladu s kupní smlouvou prohlášením dodavatele ze dne 16. 7. 2015. Prohlášení čínské společnosti Yiwu Sunglory trading Co. LTD v bodě 5. obsahovalo podle žalovaného konstatování, že platbu kupní ceny žalobce uskutečnil 1. 6. 2015, což však neodpovídalo žalobcem rovněž doloženému příkazu k převodu kupní ceny, na kterém je razítko podání až ke dni 2. 6. 2015. Za „*zřetelnou skutečnost*“ žalovaný označil, že Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 7. 2015 v 10:45 hodin, přičemž žalobcem předložené prohlášení čínské dodavatelské společnosti bylo datováno k témuž dni, což žalovaný nepovažoval za „*naprosto standardní a samozřejmou*“ skutečnost. K žalobcem předložené fotodokumentaci žalovaný kontroval, že po detailním přezkumu předložených fotografií zboží v kontejneru, zapečetění kontejneru a seznamu jeho čarových kódů dospěl k závěru, že nebyly způsobilé bez dalšího prokázat vlastnické právo žalobce ke zboží v kontejneru, neboť „*vyobrazení jednotlivého kusu balení ničeho nevypovídá o jeho původu, času pořízení, jakož i pozadí daného závazku*“.
9. Žalovaný pak k další námitce žalobce ohledně padělaných přepravních dokladů ke zboží v kontejneru pouze uvedl, že se jedná o „*ryzí spekulace*“ žalobce bez opory ve spisovém materiálu.
10. K námitce žalobce, že správce daně nedostatečně a nesprávně posoudil žalobcem předloženou dokumentaci, již prokázal své vlastnické právo ke zboží v kontejneru, protože se nevypořádal se skutečností, že ke zboží v kontejneru existovaly různé doklady znějící na různé obchodní společnosti, žalovaný stručně shrnul, že správce daně, jakož i žalovaný plně dostáli zásadě volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě uvedl, že byl Napadeným rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech v důsledku postupu správce daně a žalovaného tím, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů podle § 8 daňového řádu a svou argumentaci k hodnocení soukromých listin jako důkazů zaměřil pouze ve prospěch těch listin, které svědčily pro zamítnutí návrhu žalobce. Správce daně i žalovaný podle názoru žalobce nehodnotili důkazy v celkovém souhrnu s ostatními důkazy, ale pouze samostatně, v důsledku čehož dospěli k nesprávným závěrům a nezjistili dostatečně skutkový stav věci. V Napadeném rozhodnutí se žalovaný podle žalobce v přímé vazbě na Prvostupňové rozhodnutí, primárně trpící obdobnými vadami, řádně nevypořádal ani se skutečností, že k jednomu zboží v zajištěném kontejneru existovalo více listin svědčících rozporně o vlastnictví zboží v kontejneru. V důsledku těchto skutečností vydal žalovaný podle žalobce nezákonné rozhodnutí, které nemá oporu ve spise.
12. Žalobce shrnul, že své vlastnické právo řádně doložil fotodokumentací zapečetění předmětného kontejneru a předložením faktury č. OK 20150312 a konosamentu č. 143586776087, na kterých bylo uvedeno číslo předmětného kontejneru, podrobný seznam zboží včetně čísel jednotlivých položek a počtu kartónů a v neposlední řadě rovněž cena zboží v kontejneru ve výši 30 394,12 USD. Ve stejném rozsahu přitom zboží v kontejneru specifikovala i žalobcem předložená smlouva s dodavatelem. Žalobce namítl, že žalovaný vzal za pro rozhodnutí ve věci určující jiné dokumenty, které předložil řidič přepravní společnosti, ačkoliv z nich bylo zjevné, že údaje o ceně zboží v kontejneru se lišily.
13. Žalobce především namítl, že v rámci předcházejícího správního řízení na důkaz svých tvrzení předložil celou řadu soukromých listin, které dokládaly historii vzniku závazkového vztahu mezi žalobcem jako kupujícím a dodavatelskou čínskou společností Yiwu Sunglory trading Co. LTD v pozici prodávajícího, a to kupní smlouvu č. YSS/01/03 o dodávce zboží v kontejneru, konosament č. 143586776087 vystavený na společnost CONIX COMPANY s. r. o., IČO: 03570487, která pro žalobce zajišťovala přepravu, přičemž jak z konosamentu, tak z faktury na zboží v kontejneru č. OK20150312 bylo zcela zřejmé, že zboží bylo přepravováno v kontejneru č. TCLU8185763. Z žalobcem předložených důkazů vyplýval podle jeho přesvědčení podrobný seznam zboží včetně čísel jednotlivých položek a počtu kartónů zboží v kontejneru, jakož i celková cena odpovídající údajům ve shora uvedené kupní smlouvě mezi žalobcem a jeho dodavatelem. Nad rámec tohoto důkazního materiálu žalobce společně s odvoláním předložil také prohlášení dodavatele zboží v kontejneru ze dne 16. 7. 2016 v českém a anglickém jazyce, v němž se uvádí, s kým dodavatel uzavřel kupní smlouvu na zboží v kontejneru, jak bylo přepravováno do České republiky, komu bylo určeno, v jakém kontejneru bylo přepravováno a kdo za něj zaplatil. V neposlední řadě dodavatel zboží v kontejneru v takto žalobcem předloženém prohlášení podle žalobce konstatoval, že zboží nebylo určeno k prodeji žádným jiným osobám včetně společnosti AS.
14. Žalobce namítl, že argumentace žalovaného v Napadeném rozhodnutí vycházela ze soukromoprávní judikatury, přičemž postavení účastníků civilního řízení bylo však odlišné od postavení žalobce a žalovaného v řízení upraveném daňovým řádem, které spadá do oblasti práva veřejného. Žalovaný proto nepostupoval v souladu s ust. § 8 odst. 1 a odst. 3 daňového řádu, neboť nehodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti a nevyšel ze skutečného obsahu skutečností, které vyšly v řízení najevo. Stejně tak žalovaný podle žalobce porušil svou povinnost zakotvenou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

Namísto toho žalovaný nevěrohodným způsobem zpochybnil tvrzení a důkazy žalobce tato tvrzení prokazující ničím nepodloženými spekulacemi a v neposlední řadě ve zbytku přenesl důkazní břemeno na žalobce, ačkoli ten nebyl k jeho unesení fakticky schopen. Žalobce uvedl, že předložil na podporu svých tvrzení jako důkazy listiny, které žalovaný označuje za soukromé. Předložené listiny přitom v daňovém řízení nikdo nezpochybnil, ani žalovaný, ani správce daně. Žalovaný pouze v Napadeném rozhodnutí bez dalšího konstatoval, že se jednalo o dokumenty k jinému zboží. Žalobce žalovanému zároveň vytkl, že argumentaci Nejvyššího soudu ČR selektivně a účelově použil toliko ve prospěch Napadeného rozhodnutí a současně popřel zásadu volného hodnocení důkazů. Ve světle argumentace použité žalovaným bylo třeba na tyto listiny nahlížet jako na pravé a prokazující v nich uvedené skutečnosti. Žalobce naopak namítl, že nebyl původcem listin, kterými disponovala přepravní společnost, resp. její řidič pan K., a nikdy jejich pravost nezpochybňoval, neboť z jejich pravosti pro sebe ani nevyvozoval příznivé účinky, ba naopak. Žalovaný byl podle žalobce povinen prokazovat pravost listin, což dle názoru žalobce neučinil, konstatoval pouze, že s ohledem na skutečnost, že listiny předložil řidič přepravní společnosti, presumoval jejich pravost. Z povahy věci je podle žalobce ostatně zcela nepochybné, že žalobce ani takovými listinami disponovat nemohl, neboť nebyl účastníkem žádného závazkového vztahu se společností SILBEC, s.r.o. jakožto přepravníkem zboží v kontejneru, či společností AS jakožto údajným příjemcem tohoto zboží.

15. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, když žalovaný v Napadeném rozhodnutí ohledně počátku běhu subjektivní lhůty k podání návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce uvedl (aniž by rozvedl důvody) že považoval podání návrhu žalobcem na vyloučení majetku z daňové exekuce 14 dnů od počátku běhu lhůty k jeho podání, za „*přínejmenším nestandardní*“. Žalobce přitom nebyl osobou, které by byl doručován exekuční příkaz ve věci daňové exekuce vedené proti daňovému dlužníkovi – společnosti AS. Počátek běhu subjektivní lhůty zakotvené v § 179 odst. 4 daňového řádu je i proto podle žalobce vázán na jinou skutečnost, již bylo předání informace od řidiče přepravní společnosti včetně protokolu o provedení soupisu věcí ze dne 23. 4. 2015 žalobci dne 20. 5. 2015. Pokud jde o stanovení počátku běhu lhůty k podání návrhu, měl žalobce za to, že dostal své zákonné povinnosti, když vysvětlil, jakým způsobem se o zajištění svého

majetku dozvěděl. Vzhledem k tomu, že žalobce předložil protokol o provedeném soupisu věcí, který obdržel pouze řidič přepravní společnosti, měl žalobce za to, že dostatečně věrohodně vysvětlil počátek běhu subjektivní lhůty k podání předmětného návrhu. Žalobce byl navíc oprávněn vyčerpat celou lhůtu poskytnutou mu zákonem k učinění jím předvídaného podání, žalovanému tudíž podle žalobce nepřísluší hodnotit, zda bylo standardní podat předmětný návrh žalobce na samém počátku běhu lhůty, v jejím průběhu či na jejím konci.

16. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost rovněž ve vztahu k té části Napadeného rozhodnutí, která se zabývala hodnocením žalobcem předloženého prohlášení dodavatele zboží v kontejneru. Výhrada žalovaného k tomuto prohlášení dodavatele se týkala data jeho vystavení dodavatelem, tj. dne 16. 7. 2015, když žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí bylo doručeno ve stejný den, kterým je datováno prohlášení dodavatele zboží v kontejneru, „*příčemž takováto promptní reakce ze strany prodávajícího není dozajista naprosto standardní a*

samozřejmou skutečností...“. Takovéto tvrzení žalovaného představuje podle žalobce ničím nepodloženou konstrukci. Žalobce doplnil, že si zmíněné prohlášení od dodavatele vyžádal již v souvislosti s podáním návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, aby jej mohl k tomuto návrhu přiložit na důkaz svých tvrzení. Toto prohlášení však bylo žalobci doručeno až po vydání Prvostupňového rozhodnutí.

17. K závěru žalovaného stran rozdílného data úhrady kupní ceny dle platebního příkazu žalobce ze dne 2. 6. 2015 a prohlášení dodavatele ze dne 16. 7. 2015, v němž dodavatel prohlašuje, že k zaplacení kupní ceny za zboží v kontejneru došlo již dne 1. 6. 2015, žalobce namítl, že tento rozpor byl v rámci volného hodnocení důkazů žalovaným překlenutelný tak, že ke skutečnému převodu kupní ceny za zboží v kontejneru došlo dne 2. 6. 2015, což osvědčil platební příkaz žalobce, a že tedy datum uvedené v prohlášení dodavatele zboží v kontejneru bylo pouze administrativní chybou.
18. Žalobce se svou další žalobní námitkou ohradil proti závěru žalovaného, v němž žalovaný za nelogický považoval fakt, že žalobce za zboží zaplatil až v době, když bylo zboží v kontejneru již správcem daně zajištěno. Podle žalobce je naopak logické, že za zboží v kontejneru zaplatil, když k tomu byl zavázán jako kupující ze smluvní smlouvy s dodavatelem. Jen stěží si bylo lze představit, že by žalobce hradil kupní cenu, pokud by se nedomníval, že jejím uhrazením na něho přejde vlastnické právo k předmětu této kupní smlouvy. Naopak podle žalobce tím spíše platilo, že pokud by neměl se zajištěným zbožím nic společného, neměl by důvod hradit kupní cenu a vyhnul by se tak škodě, která mu jednáním správce daně vznikla. Stejně tak by se žádným způsobem nedozvěděl o zajištění tohoto zboží správcem daně. Žalobce poznamenal, že si byl při zaplacení kupní ceny za zboží v kontejneru rovněž vědom toho, že pokud by smluvní kupní cenu nezaplatil, zcela jistě by to poškodilo, resp. zcela eliminovalo jeho další vztahy s dodavatelem a dosti možná i podnikatelské aktivity v Čínské lidové republice. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že uhrazení kupní ceny po době splatnosti a v době, kdy již bylo zboží zajištěno správcem daně, bylo právně neopodstatněné, neboť i z předloženého prohlášení dodavatele, ale zejména ze samotné kupní smlouvy, je patrný následek uhrazení kupní ceny, a to přechod vlastnického práva k zajištěnému zboží v kontejneru. Žalobce z těchto důvodů uhradil kupní cenu, neboť zcela legitimně očekával, že správce daně vyhodnotí skutkový stav tak, že správce daně, resp. žalovaný vyloučí majetek žalobce z daňové exekuce.
19. Žalobce ve své další žalobní námitce rozporoval závěr žalovaného ohledně důkazního vyhodnocení fotodokumentace zajištěného zboží předložené žalobcem včetně dokumentace obsahující čárové kódy jednotlivých kusů zboží. Žalovaný tuto dokumentaci v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyhodnotil tak, že *„vyobrazení jednotlivého kusu balení ničeho nevypovídá o jeho původu, času pořízení, jakož i pozadí daného závazku. Obdobný závěr lze učinit i stran číselných kódů, které jsou zaznamenány na dotčeném zboží.“* Uvedené závěry žalovaného žalobce považoval za doklad porušení zásady volného hodnocení důkazů, jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Žalobce namítl, že pokud by žalovaný předloženou fotodokumentaci, zachycující zapečetění kontejneru č. TCLU8185763, který byl následně správcem daně zajištěn, a listiny obsahující seznam každého jednotlivého zboží s čárovým kódem umožňující individuální identifikaci jednotlivého kusu zboží v tomto kontejneru, posoudil v souvislosti s ostatními dokumenty, které žalobce na prokázání svého vlastnictví zboží v kontejneru doložil,

musel by dospět k závěru, že žalobce je vlastníkem zboží v kontejneru. Žalobce rovněž namítl, že jako osobě rozdílné od vlastníka zboží v kontejneru by se takový seznam, včetně fotodokumentace o naložení a zapečetění kontejneru, žalobci nedostal do dispozice. S touto skutečností se žalovaný podle žalobce nijak nevypořádal a pouze konstatoval, že to na jeho závěrech nic nemění.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 7. 2016 plně odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a správní spis, na str. 2 – 3 reprodukoval žalobní námitky žalobce a na str. 3 – 5 setrval ve svých závěrech ohledně zákonnosti Napadeného rozhodnutí na v něm uvedené argumentaci.
21. K žalobcově námitce ohledně toho, že v daňovém řízení snesl celou řadu soukromých listin prokazujících jeho vlastnictví ke zboží v kontejneru, žalovaný zdůraznil, že s podporou judikatury Nejvyššího soudu žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke svému tvrzení, že listiny správcem daně zajištěné u zaměstnance přepravní společnosti byly padělané. Proto nemohl žalovaný souhlasit ani se žalobní námitkou žalobce, že v rámci projednávání věci nepostupoval v souladu s § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu, a naopak zdůraznil, že posoudil všechny důkazy jednotlivě i v jejich souvislostech. Naopak žalobce neunesl podle žalovaného své důkazní břemeno, a proto správce daně, potažmo žalovaný, opřeli svá rozhodnutí o listiny zajištěné u zaměstnance přepravní společnosti, které v řízení nebyly důkazně popřeny. I z těchto důvodů žalovaný v Napadeném rozhodnutí presumoval pravost takto důkazně nezpochybněných listin zajištěných správcem daně.
22. K námitce žalobce, že se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí opřel o soukromoprávní judikaturu, žalovaný uvedl, že nemohl o záležitostech vylučování majetku z daňové exekuce, tedy o tom, zdali žalobci svědčilo vlastnické právo ke zboží v kontejneru rozhodnout bez použití soukromoprávních předpisů, v nichž je vlastnické právo upraveno, jakož i korespondující judikatury a odborné literatury.
23. Podle žalovaného mu nemůže žalobce svou žalobní námitkou ani klást za vinu, že nezpochybnil listiny předložené jako důkazy žalobcem, protože *„naopak žalobce měl k prokázání svých tvrzení předložit takové listiny, které by měly za následek zpochybnění listin zajištěných u řidiče přepravní společnosti.“*
24. Žalovaný rovněž podotkl, že žalobce v daňovém řízení nijak neosvětlil, proč zboží v kontejneru přepravovala obchodní společnost, k níž v žalobě přiznal, že s ním nebyla v žádném závazkovém vztahu.
25. Žalovaný také popřel, že by žalobce samotným předložením protokolu o soupisu věci prokázal, kdy se o zajištění majetku v projednáváné věci dozvěděl.
26. Samostatně se pak žalovaný vyjádřil k žalobní námitce týkající se platebního příkazu, jímž žalobce zaplatil dodavateli za zboží v kontejneru. Za *„značně nelogické“* žalovaný považuje

zejména to, že žalobce zaplatil za zboží v kontejneru, které ke dni zaplacení bylo již třináct dní správcem daně zajištěno. Kromě toho podle žalovaného okamžik zaplacení nekorespondoval s odstavcem 3 kupní smlouvy, podle kterého mělo být zboží v kontejneru zaplacen ve lhůtě do 60 dnů od jeho odeslání z Číny, tj. podle žalobcem doloženého konosamentu ode dne 15. 3. 2015. Lhůta pro zaplacení kupní ceny tak marně uplynula ke dni 14. 5. 2015.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
28. Předmětem nyní posuzované věci bylo vyloučení majetku z daňové exekuce. To je upraveno v § 179 daňového řádu, jehož odst. 1 stanoví: *„Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce“*.
29. Soud připomíná, že správce daně je exekučním orgánem, který vede daňovou exekuci, a tedy je zákonem povolán k realizaci státní donucovací moci (§ 177 odst. 2 daňového řádu). Jeho povinností je (mimo jiné) ověřit, zda je exekuce podložena vykonatelným exekučním titulem, zda neuplynula prekluzivní lhůta pro vymáhání nedoplatku, jakož i to, zda jsou předmětem daňové exekuce jen majetkové hodnoty dlužníka, neboť pohledávka dlužníka může být nuceně uspokojena pouze postižením jeho majetkové sféry. Na situace, kdy byl daňovou exekucí postižen majetek, k němuž svědčí právo osobě odlišné od dlužníka, a proto je ve vztahu k takovému majetku daňová exekuce nepřipustná, pamatuje § 179 daňového řádu upravující možnost vyloučení majetku z daňové exekuce; srov. také BAXA J. a kol. Daňový řád: Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, s. 1088 - 1098 (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2016, čj. 2 Afs 178/2016 - 26).
30. Mezi účastníky je v posuzované věci především sporné, zda žalobce unesl důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení, že majetek, který byl součástí soupisu, je v jeho vlastnictví. Zatímco žalovaný byl přesvědčen, že žalobce takto vymezené důkazní břemeno neunesl, žalobce závěry žalovaného zpochybňoval, brojil proti postupu žalovaného při hodnocení důkazů a poukazoval na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí.
31. Nejvyšší správní soud se v minulosti otázkami souvisejícími s prokazováním existence práva k majetku nepřipouštějícího provedení exekuce opakovaně zabýval.
32. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 1 Afs 394/2017 - 32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„účelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se*

exekuci vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny“. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „osoba, která činí návrh dle § 179 daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci předmětného majetku). Zde je tedy možno městskému soudu přisvědčit, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštět exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně. To ostatně odpovídá jak logice daňového řádu, tak občanského soudního řádu (a jeho části třetí, podle které se postupuje v případě excindačních žalob)“ (srov. bod 25 uvedeného rozhodnutí).

33. Na tento názor později Nejvyšší správní soud souhlasně odkázal také v bodě 39 rozsudku ze dne 30. 8. 2018, čj. 9 Afs 376/2017 - 87, kde k aplikaci § 179 daňového řádu dodal, že „břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku).“
34. V recentním rozsudku ze dne 13. 12. 2018, čj. 7 Afs 348/2018 - 32, pak Nejvyšší správní soud podrobněji specifikoval požadavky na postup správce daně v případě, kdy hrozí, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno. Nejvyšší správní soud uzavřel, že by nebylo „naopak namístě, aby jíěžovatel poskytl další příležitosti k tomu, aby vyjasnila pochybnosti ohledně těchto sporných a navzájem si odporujících důkazů.

Takový postup je totiž namístě nikoli tehdy, kdy si důkazy předložené navrhovatelem v řízení podle § 179 daňového řádu navzájem odporují, nýbrž tehdy, kdy jsou předložené důkazy nedostatečné. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Ten upravuje výkon rozhodnutí v části šesté. Jeho součástí je i § 267, upravující postup v tzv. excindačním řízení, které svou povahou odpovídá řízení podle § 179 daňového řádu: Právo k majetku, které nepřipouští výkon rozhodnutí, lze uplatnit vůči oprávněnému návrhem na vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí v řízení podle třetí části tohoto zákona. Z části třetí občanského soudního řádu, na kterou citovaná norma odkazuje, je pro nyní řešený případ klíčový především § 118a upravující poučovací povinnost soudu:

- (1) *Ukáže-li se v průběhu jednání, že účastník nevylicil všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedl neúplně, předseda senátu jej vyzve, aby svá tvrzení doplnil, a poučí jej, o čem má tvrzení doplnit a jaké by byly následky nesplnění této výzvy.*
- (2) *Má-li předseda senátu za to, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak než podle účastníkova právního názoru, vyzve účastníka, aby v potřebném rozsahu doplnil vylíčení rozhodných skutečností; postupuje přitom obdobně podle odstavce 1.*
- (3) *Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.*

(4) Při jednání předseda senátu poskytuje účastníkům poučení též o jiných jejich procesních právech a povinnostech; to neplatí, je-li účastník zastoupen advokátem nebo notářem v rozsahu jeho oprávnění stanoveného zvláštními předpisy.

Smysl citovaného ustanovení vyložil způsobem použitelným i pro účely řízení podle § 179 daňového řádu Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 212/06: „Ustanovení § 118a o. s. ř. vymezuje poučovací povinnost soudu při jednání. Smyslem tohoto ustanovení je, aby účastníkovi nebyla zamítnuta žaloba proto, že neunesl břemeno tvrzení, aniž byl poučen, že takové břemeno má a že účastník nelze zamítnout žalobu, protože neunesl důkazní břemeno, aniž by byl poučen, že takové břemeno má.“

Obdobná poučovací povinnost z výše uvedených důvodů váže i správce daně v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Její použití je namístě tím spíše, že v řízení podle § 179 daňového řádu vystupuje správce daně nejen v pozici obdobné civilnímu soudu v excindačním řízení, ale zároveň je i oprávněným subjektem v probíhající daňové exekuci. Bylo by proto nepřiměřené, pokud by tento oprávněný a zároveň rozhodující orgán mohl pouze pasivně vyčkávat, zda navrhovatel v řízení podle § 179 daňového řádu uplatní potřebná tvrzení a předloží potřebné důkazy, a pokud nikoli, dotčená věc podlehne daňové exekuci.

V tomto ohledu je tedy třeba poopravit stěžovatelův názor, že on a správce daně nebyli ani povinni vyzývat žalobkyni k tomu, aby další důkazy předložila a doplnila svá tvrzení. Tuto povinnost by na základě § 118a občanského soudního řádu ve vazbě na jeho § 267 měli, pokud by žalobkyně nepředložila na podporu svého návrhu žádné důkazy či důkazy nedostatečné, které již ze své povahy nemohly její vlastnictví prokazovat. Pokud by tak žalobkyně například předložila pouze rámcovou smlouvu o obchodní spolupráci, bylo by namístě, aby správce daně či následně stěžovatel postupovali podle § 118a odst. 3 občanského soudního řádu a upozornili ji, že tento důkaz sám o sobě neprokazuje uzavření závazkového vztahu, a tedy ani přechod vlastnictví.

K takové situaci však v nyní posuzovaném případě nedošlo. Žalobkyně se svým návrhem neuspěla nikoli proto, že by opomněla předložit – alespoň k odvolání – dostatek důkazů, nýbrž proto, že jich sice předložila dostatek, ale správce daně a stěžovatel v rámci volného hodnocení důkazů dospěli k závěru, že jsou tyto důkazy vnitřně rozporné v otázce data objednávky a že jsou zčásti nedůvěryhodné, neboť razítko a podpis jsou do části z nich patrně vloženy digitálně. Za této situace by mohl městský soud stěžovatelovo rozhodnutí zrušit tehdy, pokud by se neztotožnil s jeho hodnocením důkazů. Nemohl jej však zrušit proto, že měl stěžovatel dát žalobkyni další příležitost předložit nové, přesvědčivější či autentičtější verze důkazů.

Je tak sice třeba poopravit nesprávný názor stěžovatele, že v řízení podle § 179 daňového řádu může zůstat zcela pasivní a nemá nikdy povinnost poučit navrhovatele, že je potřeba předložit další relevantní důkazy. Ve skutečnosti takovou povinnost má, ovšem pouze tehdy, když jsou předložené důkazy zjevně nedostatečné, nikoli tehdy, když na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že jsou nedůvěryhodné a vnitřně rozporné. V takové situaci je namístě konstatovat, že navrhovatel neprokázal, že mu svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce, jak se stalo i v případě žalobkyně“.

35. Lze shrnout, že podle shora rekapitulovaného judikturního rámce je v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 daňového řádu na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost

tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (§ 118a a § 267 o. s. ř. *per analogiam*, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli předestřel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil. V takovém případě je pak na správním soudu, aby v případném navazujícím soudním přezkumu posoudil, zda žalovaný dostal požadavkům kladeným na proces volného hodnocení důkazů (srov. bod 22 naposledy označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu).

36. Žalobce v podané žalobě brojil proti postupu žalovaného při hodnocení důkazů a měl za to, že žalovaný nedostal požadavkům kladeným na proces volného hodnocení důkazů dle § 8 daňového řádu. Namítal, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů a svou argumentaci k hodnocení soukromých listin jako důkazů zaměřil pouze ve prospěch těch listin, které svědčily pro zamítnutí návrhu žalobce. Správce daně i žalovaný podle názoru žalobce nehodnotili důkazy v celkovém souhrnu s ostatními důkazy, ale pouze samostatně, v důsledku čehož dospěli k nesprávným závěrům. Žalovaný se přitom podle žalobce řádně nevypořádal ani se skutečností, že k jednomu zboží v zajištěném kontejneru existovalo více listin svědčících rozporně o vlastnictví zboží v kontejneru. Jádrem žalobní argumentace žalobce tak tkví v nezákonném a nepřezkoumatelně provedeném hodnocení důkazů v projednávané věci žalovaným.
37. Správní soudy k zásadě volného hodnocení důkazů ustáleně judikují, že předmětem přezkumné činnosti soudů má být zjištění, zda správní orgány zákona odpovídajícím způsobem, tj. nikoliv svévolně, v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, hodnocení důkazů vůbec provedly a řádně zjistily skutkový stav, aby nebylo adresátu veřejné moci upřeno právo přístupu ke spravedlnosti (bližší viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. III. ÚS 2096/07). Jak připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, čj. 5 Afs 5/2008 - 75, publ. pod č. 1702/2008 Sb. NSS, ještě ve vztahu k dřívějšímu zakotvení zásady volného hodnocení důkazů v § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zásada volného hodnocení důkazů „*neposkytuje správci daně oprávnění k tomu, aby některé předložené důkazy svévolně ze své úvahy vyloučil a přihlížel pouze k některým, které si sám zvolí.*“ V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že zásada volného hodnocení důkazů „...*znamená, že správce daně není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, neznamená to však, že by závěry správce daně o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Naopak takové závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a také plně podléhá kognici správních soudů.*“ Závěry tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud aproboval mj. i ve svém recentním rozsudku ze dne 29. 10. 2018, čj. 7 Afs 282/2018 - 39. Ve světle skutkových okolností projednávané věci se jako nadmíru výmluvné jeví rovněž závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006 - 73, ze kterého vyplývá, že krajský soud nedodržel zásadu volného hodnocení důkazů, v důsledku které „...*je jednotlivým důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti).*“ Této zásadě soud nedostal, když jednomu z důkazních prostředků

přiznal povahu nezvratného důkazu, aniž by hodnotil ostatní důkazní prostředky a další skutečnosti, které v řízení vyplynuly, a které byly obsahem správního spisu.“

38. Nejvyšší správní soud se v minulosti nesčetněkrát vyjádřil rovněž ke standardům vypořádání se s důkazními návrhy účastníků správních řízení a k náležitostem odůvodnění v případech, kdy nejsou jejich důkazní návrhy akceptovány. V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, čj. 2 Afs 111/2007 - 75, Nejvyšší správní soud v tomto směru uvedl, že je *„zcela v pravomoci správce daně posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků. Není např. povinen vzít v úvahu všechny důkazy navržené poplatníkem, neboť má právo je nejprve samostatně posoudit, a tedy i vyloučit ze svého rozhodování. To vše pochopitelně pouze za situace, že takovou svoji úvahu odůvodní. Rovněž tak je povinen uvést, proč navržený důkaz provést nehodlá. Je jisté, že nepostačuje, aby navržený důkaz bez dalšího odmítl, aniž by uvedl důvod takového svého postupu.“*
39. Z výše uvedeného je přitom zjevné, že úvaha zachycující postup správního orgánu při volném hodnocení důkazů, včetně vypořádání se s případnými rozpory plynoucími z jednotlivých v řízení provedených důkazů musí být v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena, přičemž posléze plně podléhá kognici správních soudů.
40. Soud je ve světle citovaných judikatorních závěrů nucen žalobci přisvědčit, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí požadavkům kladeným ustálenou rozhodovací praxí správních soudů na proces volného hodnocení důkazů nedostál. Prozatím tedy podle přesvědčení soudu nelze považovat závěr žalovaného k rozhodné otázce, tj. závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem k jeho tvrzení o vlastnickém právu, za dostatečně podložený.
41. Městský soud v Praze podotýká, že v posuzovaném případě stojí proti sobě dvě skupiny důkazních prostředků, a to důkazní prostředky obstarané správcem daně u řidiče přepravní společnosti na straně jedné, a důkazní prostředky předložené žalobcem na straně druhé. Skupiny důkazních prostředků přitom svědčí o vlastnickém právu různých osob.
42. Žalovaný podle přesvědčení soudu jednak nedostatečně vyložil důvody, pro které odmítl přihlédnout k obsahu listin, jimiž žalobce prokazoval, že mu ke zboží v kontejneru svědčí vlastnické právo, a naopak považoval listiny obstarané správcem daně u řidiče přepravní společnosti za nadané presumpcí správnosti. Především se pak podle soudu žalovaný zcela nedostatečně vypořádal s rozpory, které mezi zjištěními plynoucími z obou výše vymezených skupin důkazních prostředků vyplynuly, a nepopsal náležitě úvahy, jimiž byl při favorizaci zjištění plynoucích z listin obstaraných u řidiče přepravní společnosti veden. Přitom se pak z dále popsanych důvodů opomněl vypořádat s jádrem procesní argumentace žalobce (srov. níže).
43. Soud podotýká, že žalovaný především v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že *„důvodnost odvolatelského návrhu ...byla vystavěna na celém spektru soukromých listin, které bez dalšího nejsou s to osvědčit odvolatelem tvrzené skutečnosti“*. Uvedený obecný a paušální závěr žalovaný rozvedl poukazem na rozhodovací praxi civilních soudů k důkaznímu

břemeni v případě popírání pravosti a pravdivosti (správnosti) soukromých listin, aby následně uzavřel, že závěr žalobce, podle něhož jsou listiny zajištěné správcem daně u řidiče přepravní společnosti padělané, „nemá jakoukoli oporu v relevantním důkazním materiálu“, přičemž „za takový by bylo namístě považovat dokumentaci ve formě veřejné listiny“, která však nebyla žalobcem předložena. Na téže straně odůvodnění Napadeného rozhodnutí přitom žalovaný ve vztahu ke správcem daně zajištěným písemnostem na druhé straně uvedl, že když „...zajištěnými doklady disponoval zaměstnanec přepravní společnosti, je podle mínění odvolacího orgánu dána presumpce správnosti této dokumentace, pokud není prokázán opak.“ Žalovaný přitom v tomto směru následně uzavřel, že „v naznačených souvislostech je zcela zřejmé, že odvolatel jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem neosvědčuje jím deklarovaný stav věci“. Žalovaný pak doplnil, že „povaha a původ odvolatelem předložených listin je značně nejistý“, když „při zevrubném přezkoumání předmětné dokumentace též vyplynula celá řada nesrovnalostí, resp. nelogičností, což vede odvolací orgán k závěru o nízké vypovídací hodnotě těchto důkazů“.

44. Žalovaný v citované pasáži Napadeného rozhodnutí paušálně odmítl relevanci žalobcem vznesené námitky nepravosti a nepravdivosti listin obstaraných u řidiče přepravní společnosti, argumentujíc přitom závěry vyplývajícími dle jeho přesvědčení z jím označené judikatury civilních soudů. Žalovaný však s jím označenou judikaturu co do závěrů z ní vyplývajících pracoval nedůsledně, paušálně a bez potřebné individualizace pro posuzovanou věc. Do značné místy tak svým postupem zastřel, které z jím citovaných závěrů v projednávané věci ve vztahu k žalobcem nesenému důkaznímu břemeni použil.
45. Ačkoliv nejprve žalovaný činil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rozdíl mezi pravostí a pravdivostí soukromých listin, z navazujícího textu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí již není jasné, co vlastně žalobci při neunesení důkazního břemene vytýká. Z těchto partií odůvodnění Napadeného rozhodnutí lze pak jen stěží rozeznat, zdali jsou pro projednávanou věc podle žalovaného relevantní ty závěry, jež se věnují nesení břemene v případě namítané pravosti listiny, kdy důkazní břemeno leží na tom účastníkovi řízení, který ze skutečností v listině uvedených pro sebe vyvozuje příznivé následky, nebo spíše ty závěry, které se váží k judikatuře Nejvyššího soudu pro případ nesení důkazního břemene u namítané pravdivosti soukromé listiny, u nichž důkazní břemeno o nepravdivosti listiny nese ten, kdo pravdivost soukromé listiny popírá.
46. Pokud by se jednalo o první z obou navržených žalovaným předložených interpretačních schémat, nelze než souhlasit se žalobcem, že z listin, u nichž namítal pravost, tj. listin zajištěných správcem daně u zaměstnance přepravní společnosti, lze jen stěží vyvozovat, že by důkazní břemeno k jejich pravosti mělo ležet právě na žalobci, když z takových listin pro sebe nevyvozoval příznivé následky, spíše naopak. Výše citovaná pasáž v druhém odstavci na str. 8 odůvodnění Napadeného rozhodnutí přitom podle přesvědčení soudu svědčí o tom, že žalovaný skutečně žalobci vytýkal, že neprokázal své tvrzení o nepravosti listin zajištěných u řidiče přepravní společnosti („nemá oporu v důkazním materiálu“, „žalobce nepředložil písemnosti charakteru veřejné listiny...“), přestože v předchozí části odůvodnění Napadeného rozhodnutí z rozhodovací praxe civilních soudů vyvozoval, že důkazní břemeno v případě namítané pravosti listiny leží na tom účastníkovi řízení, který ze skutečností v listině uvedených pro sebe vyvozuje příznivé následky (což však žalobce v daném případě nepochybně není).
47. Pokud pak snad žalovaný považoval za klíčové ty závěry plynoucí z judikatury civilních soudů, dle nichž důkazní břemeno o nepravdivosti listiny nese ten, kdo pravdivost

soukromé listiny popírá, je třeba zdůraznit, že žalobce předložil v řízení o excindačním návrhu řadu důkazních prostředků, kterými prokazoval nepravdivost listin obstaraných u řidiče přepravní společnosti, přičemž poukazoval na pravděpodobné důvody tohoto rozporu (viz dále).

48. Správce daně, ani žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí se ovšem s takto předloženými listinami v rámci hodnocení důkazů podle přesvědčení soudu dostatečně nevypořádali, resp. se nevypořádali s rozpory, které mezi zjištěními plynoucími z obou výše vymezených skupin důkazních prostředků vyplynuly, ani s žalobcem předestřenými důvody poukazujícími na dle něho pravděpodobný důvod těchto rozporů (srov. dále).
49. Žalovaný přitom v návaznosti na uvedené na téže straně odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že když „...zajištěnými doklady disponoval zaměstnanec přepravní společnosti, je podle mínění odvolacího orgánu dána presumpce správnosti této dokumentace, pokud není prokázán opak.“ Právě tato pasáž odůvodnění Napadeného rozhodnutí přitom svědčí o tom, že žalovaný považoval bez dalšího za rozhodná zjištění plynoucí z dokladů ke zboží v kontejneru zajištěných zaměstnanci přepravní společnosti, a to s odkazem na „presumpci“ jejich správnosti. Soudu přitom není zřejmé, z jakých východisek a úvah žalovaný při závěru presumujícím správnost soukromých listin zajištěných u zaměstnance přepravní společnosti vyšel.
50. Žalovaný byl povinen se s rozpory, které mezi zjištěními plynoucími z důkazních prostředků předložených žalobcem na straně jedné, a zjištěními plynoucími z důkazních prostředků obstaraných správcem daně u řidiče přepravní společnosti na straně druhé, přezkoumatelným způsobem vypořádat. Byl povinen tyto důkazní prostředky hodnotit jednotlivě (přiradit jim určitý stupeň závažnosti a pravdivosti/ věrohodnosti) a ve vzájemné souvislosti. Byl povinen uzavřít, k jakým zjištěním jednotlivé důkazní prostředky vedou, a identifikovat rozpor mezi takto formulovanými zjištěními. S takto identifikovanými rozpory pak byl povinen se přezkoumatelným způsobem v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádat – byl tedy především povinen zcela konkrétně popsat úvahy, jimiž byl při upřednostnění zjištění plynoucích z jedné ze sad důkazních prostředků veden.
51. Žalovaný však na místo toho formuloval paušální závěry (i.) odmítající relevanci žalobcem předložených listin („*důvodnost odvolatelského návrhu ...byla vystavěna na celém spektru soukromých listin, které bez dalšího nejsou s to osvědčit odvolatelem tvrzené skutečnosti*“; „*odvolatel jednoznačným a nezpochybnitelným způsobem neosvědčuje jím deklarovaný stav věci*“; „*povaha a původ odvolatelem předložených listin je značně nejistý*“) a (ii.) favorizující zjištění plynoucí z listin zajištěných u řidiče přepravní společnosti, o nichž usoudil, že jsou nadány „presumpcí správnosti“. Takový postup však podle přesvědčení soudu nevyhovuje shora popsaným mantinelům procesu volného hodnocení důkazů a nemůže tak být prozatím dostatečnou oporou pro závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem k jeho tvrzení o vlastnickém právu ke zboží v kontejneru.
52. Jak vyplývá z výše rekapitulovaných judikatorních východisek, závěr o tom, že navrhovatel neprokázal, že mu svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce, je správce daně bez poskytnutí prostoru pro předložení dalších důkazních prostředků oprávněn učinit pouze tehdy, když na základě procesu volného hodnocení důkazů, který vyhoví výše popsaným standardům, dospěje k závěru, že žalobcem předložené

důkazy o tvrzeném právu jsou nedůvěryhodné a vnitřně rozporné. Tomuto požadavku prozatím žalovaný nedostál.

53. Přestože žalovaný výše rekapitulované paušální závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí dále rozvinul a poukázal na některé „nesrovnalosti“ a „nelogičnosti“, k nimž ve vztahu k žalobcem předloženým důkazním prostředkům dospěl, opomněl se podle zdejšího soudu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádat s podstatou odvolací argumentace poukazující na konkrétní důvody existence rozporu mezi podklady předloženými žalobcem a podklady obstaranými správcem daně. Za této situace nebyly podle soudu ani žalovaným konkrétněji identifikované okolnosti prozatím způsobilé vyústit v dostatečně podložený závěr o nedůvěryhodnosti a vnitřní rozpornosti žalobcem předložených důkazních prostředků (k některým žalovaným identifikovaným nestandardním okolnostem srov. rovněž dále).
54. Soud v této souvislosti podotýká, že správce daně založil odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí pouze na tom, že (i.) údaj o ceně zboží v kupní smlouvě předložené žalobcem se liší od údajů v písemnostech získaných správcem daně, (ii.) v žalobcem předložené kupní smlouvě a konosamentu jsou uvedeny jiné osoby než na dokladech získaných správcem daně, (iii.) částka na faktuře předložené žalobcem koresponduje údaji v jím předložené kupní smlouvě a tedy nejde o fakturu ke zboží v předmětném kontejneru, (iv.) žalobcem předložený platební příkaz nelze pro rozdíl v částce a osobě příjemce považovat za platbu za zboží v předmětném kontejneru, a (v.) úhrada ceny zboží byla provedena až 41 dnů po zabavení, z čehož správce daně dovodil, že se jedná o platbu jiného zboží.
55. Žalobce v odvolání poukazoval na konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že se lze důvodně domnívat, že došlo ke spáchání trestného činu a že doklady předložené řidičem dopravní společnosti znějící na společnost AS jsou padělané za účelem zmocnit se jeho zboží a způsobit mu škodu. Poukazoval rovněž na další obdobný případ, kdy bylo zboží v jiném kontejneru adresováno dle padělaných podkladů společnosti AS. Především pak žalobce v podaném odvolání zcela konkrétně namítal, že za daných skutkových okolností nebylo přijatelné, aby správce daně, namísto toho, aby se zabýval žalobcem předloženými listinami, založil svou argumentaci na zjištěném rozdílu v údaji o ceně obsaženém v dokumentech předložených žalobcem a v dokumentech získaných správcem daně. Poukazoval přitom na to, že je zcela pochopitelné, pokud údaje o ceně zboží v dokladech přepravní společnosti budou rozdílné v situaci, kdy dle žalobce neodpovídají skutečnosti, a s vysokou mírou jistoty blížící se jistotě se jedná o padělané dokumenty. Žalobce rovněž konkrétně namítal důvody, pro které jsou údaje o osobách uvedených v dokladech předložených žalobcem na straně jedné a dokladech získaných správcem daně na straně druhé odlišné. Současně konkrétně poukazoval na skutečnosti, pro které nemohl být dle jeho přesvědčení odesílatelem zboží subjekt odlišný od toho, který byl uveden na dokladech předložených žalobcem.
56. Žalovaný se však k uvedenému komplexu námitek, které lze jistě považovat za samé jádro procesní argumentace žalobce nijak nevyjádřil a namísto toho na str. 8 Napadeného rozhodnutí toliko paušálně uzavřel, že „*návrh ze dne 03. 06. 2015 a odvolání jsou v celém rozsahu postaveny na domněnce odvolatele, že se stal součástí podvodu. Takové tvrzení bez doložení jakýchkoli souvislostí a jejich následného prokázání však nemůže obstát...*“. Jiné závěry k těmto konkrétním námitkám vzneseným žalobcem v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neuvedl.

57. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za

nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).

58. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
59. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle

rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflexuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).

60. Žalovaný nade vší pochybnost k výše identifikovaným námitkám vzneseným v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádné konkrétní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovil. S žalobcem předestřenými otázkami zpochybňujícími výše rekapitulované závěry

správce daně se nijak nevypořádal. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí k nim neuvedl žádné úvahy, jimiž snad byl při vypořádání uvedené části procesní argumentace žalobce veden. Žádné závěry k těmto žalobcem konkrétně vzneseným námitkám pak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyplývají ani implicitně.

61. Se zřetelem ke shora rekapitulovaným judikatorním závěrům, od nichž soud neshledal důvodu se v posuzované věci jakkoli odchylovat, tak nezbylo soudu než uzavřít, že žalovaný v této části zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
62. Žalovaný se přitom vůbec nevypořádal ani s další klíčovou námitkou vznesenou žalobcem v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, kterou žalobce poukazoval na to, že z jím předložených dokladů je zcela zřejmé, že zboží bylo dle kupní smlouvy a konosamentu přepravováno právě v kontejneru č. TCLU8185763, tj. v kontejneru, v němž byl proveden soupis zboží na základě exekučního příkazu v posuzované věci. Žalobce přitom namítal, že právě číslo kontejneru prokazuje dle jeho přesvědčení spojitost veškerých dokumentů předložených žalobcem k prokázání jeho vlastnického práva. Poukázal přitom rovněž na to, že v jím předložené kupní smlouvě je kromě ceny zboží uveden rovněž podrobný seznam zboží, včetně čísel jednotlivých položek a počtu kartónů zboží. Rovněž poukazoval na to, že každé zboží má svůj kód, přičemž k odvolání předložil seznam kódů k jednotlivému zboží společně s fotodokumentací tohoto zboží včetně zapečetění kontejneru, ze které je patrný vzhled zboží. Přitom žalobce namítal, že fyzickou kontrolou zboží v kontejneru č. TCLU8185763 a dokladů, které na důkaz svých tvrzení žalobce předložil, by musel správce daně dojít k závěru, že se v daném případě jedná o zboží uvedené na dokladech předložených žalobcem.
63. Ani s tímto okruhem námitek se však žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal a neuvedl k nim v rozhodnutí závěry, které by optikou shora rekapitulovaných judikaturních požadavků obstály.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

64. Pokud pak žalovaný obecně uzavřel, že tyto důkazy „*nejsou způsobilé bez dalšího prokázat právo ve smyslu § 179 odst. 1 daňového řádu, neboť vyobrazení jednotlivého kusu balení ničeho nevypovídá o jeho původu, času pořízení, jakož i pozadí daného závazku. Obdobný závěr lze učinit i stran číselných kódů, které jsou zaznamenány na dotčeném zboží*“, soudu není zřejmé, co měl žalovaný na mysli „původem, časem pořízení a pozadím daného závazku“. Z uvedeného vyjádření žalovaného není zřejmé, zda měl na mysli vlastnosti, které mají být prisuzovány zboží v kontejneru (původ, čas pořízení), nebo vlastnosti, které prisuzoval předloženým fotografiím (původ, čas pořízení, pozadí), zejména když poukazoval na „daný závazek“ (minimálně ve vztahu k pozadí). K fotodokumentaci zapečetění kontejneru se přitom žalovaný nevyjádřil vůbec. Nedostatečně konkrétní je pak i následující tvrzení žalovaného o možném obdobném použití předmětných závěrů k žalobcem předložené fotodokumentaci na seznam čarových kódů zboží v kontejneru. Ani v této části odůvodnění tak žalovaný nedostal povinností vyplývajícím ze shora předloženého judikturního rámce.
65. Soud v daném ohledu zdůrazňuje, že ze správního spisu vyplývá, že v čase provádění soupisu movitých věcí ani později v rámci řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nebyla provedena fyzická kontrola zabaveného zboží, a zboží bylo sepsáno jen na základě předložených tranzitních dokladů („*...bylo zboží sepsáno tak, jak je v nich uvedeno, a to na kartóny*“). Správce daně tedy v průběhu předmětného řízení, a to ani po podání odvolání do Prvostupňového rozhodnutí, v němž žalobce shora rekapitulovanou námitkou poukazoval na to, že fyzickou kontrolou zboží by správce daně musel dojít k závěru zastávanému žalobcem, neprovedl fyzickou kontrolu předmětného zboží a nepostavil najisto, jaké zboží se v zajištěném kontejneru vlastně nacházelo. Tento závěr přitom vyplynul ze správního spisu, konkrétně byl pak podán na str. 6 stanoviska Finančního úřadu pro hlavní město Prahu k odvolání proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 30. 10. 2015, čj. 6767341/15/2000-11450-105418. Žalovaný se přitom k požadavku žalobce na provedení fyzické kontroly sepsaného zboží v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřil a nevysvětlil důvody, pro které případně nebyla realizace fyzické kontroly zboží za účelem náležitého vypořádání procesní argumentace žalobce možná. Žádný takový důvod pak z obsahu správního spisu nezjistil ani zdejší soud.
66. I v tomto ohledu tedy žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou nemohlo v soudním přezkumu obstát.
67. Soud pak nad rámec nezbytného odůvodnění doplňuje, že žalovaný spatřoval nesrovnalost či nelogičnost především v časových souvislostech úhrady kupní ceny a podání návrhu na vyloučení žalobcem. Uvedl, že „*vnímá jako velice diskutabilní a postrádající právní a ekonomické opodstatnění, pokud příkaz k převodu do zahraničí za účelem úhrady kupní ceny byl podán dne 02. 06. 2015, ačkoliv odvolatel již o 13 dnů dříve údajně zjistil, že na dotčené movité věci byla nařízena exekuce*.“ Současně považoval za nelogické, pokud žalobce návrh na vyloučení majetku z exekuce podal až dne 3. 6. 2015, když za zboží v kontejneru zaplatil dne 2. 6. 2015, tj. 13 dní předtím, než údajně nařízení této exekuce zjistil. Soud v této souvislosti podotýká, že ani shora uvedený závěr žalovaného není dostatečným způsobem odůvodněn. Žalovaný se omezil na závěr o absenci právního a ekonomického opodstatnění kroků žalobce, přestože žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na to, že provedením platby dostal závazku z jím předložené smlouvy, ačkoli věděl, že předmětné zboží bylo sepsáno v rámci daňové exekuce. Žalovaný se přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tímto žalobcem tvrzeným právním

důvodem jeho postupu nevypořádal. Nevložil, zda a jak okolnost spočívající v zaplacení zboží žalobcem poté, co se dozvěděl o jeho zahrnutí do daňové exekuce, svědčí pro závěr o absenci právního a ekonomického opodstatnění. Neučinil tak ani přesto, že žalobce v podaném odvolání naopak ze skutečnosti zaplacení za zboží i přes jeho zahrnutí do soupisu vyvozoval pro sebe příznivé závěry. Stejně tak není dle soudu zřejmé, jak by okolnost spočívající v prodlení s úhradou kupní ceny dle žalobcem předložené smlouvy sama o sobě svědčila pro závěr zastávaný žalovaným. Žalovaný ostatně žádný takový konkrétní důvod v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nenabídl. Nevysvětlil ani to, z jakých konkrétních důvodů považoval pro (ne)unesení důkazního břemene žalobcem za rozhodný časový rozpor mezi údaji o provedené platbě za zboží za situace, kdy tento časový rozdíl činil jeden den (1. 6. 2015, resp. 2. 6. 2015).

68. Ani datace prohlášení čínské dodavatelské společnosti předloženého žalobcem pak podle soudu sama o sobě nemohla představovat takovou nesrovnalost, která by žalovaného, s přihlédnutím ke všem výše popsaným závěrům, mohla vést k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem.
69. Hodnotí-li žalovaný prohlášení dodavatele zboží v kontejneru ze dne 16. 7. 2015 tak, že když toto prohlášení bylo doručeno žalovanému ve stejný den jako odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí, není „...*tato promptní reakce ... ze strany prodávajícího naprosto standardní a samozřejmou skutečností*“, není z předmětné části odůvodnění zřejmé, zda a co z takového hodnocení žalovaný pro projednávanou věc vyvozuje a zdali tuto skutečnost vnímal jako zásadní při hodnocení takto žalobcem předloženého důkazu.
70. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak není konečně seznatelné ani to, zda a případně jak závěry žalovaného zpochybňující tvrzení žalobce o zachování subjektivní lhůty k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ovlivnily meritorní závěry žalovaného o neunesení důkazního břemene žalobcem.
71. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
72. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 35 - 70 tohoto rozsudku a v souladu s výše uvedenými judikatorními mantinely důsledně vypořádá odvolací námítky žalobce a přezkoumatelným způsobem se vypořádá s rozpory mezi zjištěními plynoucími z důkazních prostředků předložených žalobcem na straně jedné a zjištěními plynoucími z důkazních prostředků obstaraných správcem daně u řidiče přepravní společnosti na straně druhé. Současně žalovaný v reakci na odvolací argumentaci žalobce zváží, zda je pro vypořádání odvolací argumentace třeba skutková zjištění doplnit fyzickou kontrolou zboží nacházejícího se v zajištěném kontejneru a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodní.
73. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepis žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.